



ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 29 czerwca 2017 r.

Pozycja 123

POSTANOWIENIE z dnia 20 czerwca 2017 r. Sygn. akt Ts 214/16

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Zbigniew Jędrzejewski – przewodniczący i sprawozdawca
Leon Kieres
Lech Morawski,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z dnia 28 marca 2017 r. o odrzuceniu wniosku o przywrócenie terminu do wniesienia skargi konstytucyjnej i odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej R.S.,

p o s t a n a w i a:

nie uwzględnić zażalenia.

UZASADNIENIE

1. W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 8 października 2016 r. (data nadania) R.S. (dalej: skarżący) zakwestionował zgodność art. 28 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 23, ze zm.; dalej: k.p.a.) z art. 45 ust. 1, art. 77 ust. 2 i art. 78 Konstytucji. Skarżący uważa, że art. 28 k.p.a. narusza jego prawo do sądu, ponieważ nie zawiera „rozszerzenia poprzez dodanie paragrafów dalszych, m.in. o możliwości wydania postanowienia o odmowie dopuszczenia do udziału w postępowaniu i o przysługującym środku zaskarżenia (zażalenie)”.

Do skargi skarżący załączył wniosek o przywrócenie terminu do jej wniesienia.

2. Postanowieniem z 28 marca 2017 r. Trybunał Konstytucyjny odrzucił wniosek o przywrócenie terminu do wniesienia skargi konstytucyjnej i odmówił nadania jej dalszego biegu. Trybunał stwierdził, że termin do wniesienia skargi konstytucyjnej jest terminem materialnoprawnym, w związku z czym wniosek o przywrócenie tego terminu jest niedopuszczalny. Trybunał uznał również, że skarżący nie uprawdopodobnił, by w jego sprawie doszło do naruszenia jego praw podmiotowych.

3. W zażaleniu na powyższe postanowienie skarżący nie zgodził się ze stanowiskiem Trybunału o materialnoprawnym charakterze terminu do złożenia skargi konstytucyjnej, a w konsekwencji o niedopuszczalności przywrócenia takiego terminu.

Ponadto skarżący wskazał, że jego prawa podmiotowe zostały naruszone, gdyż z powodu pozbawienia go statusu uczestnika postępowania nie mógł walczyć o ochronę swych praw.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

1. Na podstawie art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 13 grudnia 2016 r. – Przepisy wprowadzające ustawę o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym oraz ustawę o statusie sędziów Trybunału Konstytucyjnego (Dz. U. poz. 2074) do postępowań przed Trybunałem wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 2072; dalej: ustawa o TK) stosuje się przepisy tej ustawy. Skoro postępowanie zainicjowane analizowaną skargą nie zostało zakończone do 3 stycznia 2017 r., tzn. dnia wejścia w życie ustawy o TK, to zarówno wstępne, jak i merytoryczne rozpoznanie tej skargi określają przepisy ustawy o TK.

2. Zgodnie z art. 61 ust. 5 ustawy o TK skarżącemu przysługuje prawo wniesienia zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego o odmowie nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu. Trybunał, w składzie trzech sędziów, rozpatruje zażalenie na posiedzeniu niejawnym. Bada w szczególności, czy w wydanym postanowieniu prawidłowo stwierdził istnienie przesłanek odmowy nadania skardze dalszego biegu.

3. Trybunał Konstytucyjny stwierdza, że postanowienie o odmowie nadania rozpatrywanej skardze konstytucyjnej dalszego biegu jest prawidłowe, a zarzuty sformułowane w zażaleniu nie zasługują na uwzględnienie.

4. W pierwszej kolejności Trybunał ustalił, że w zaskarżonym postanowieniu zasadnie przyjęto, iż skarga konstytucyjna została wniesiona z przekroczeniem ustawowego terminu, który ze względu na jego materialny charakter nie podlega przywróceniu. Niemożność uznania terminu do wniesienia skargi konstytucyjnej za termin procesowy, wynikająca bezpośrednio z charakteru tego środka prawnego, nie budziła nigdy wątpliwości w orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego. Trzymiesięczny termin do wystąpienia ze skargą konstytucyjną wyznacza czasowe granice dla podjęcia przez skarżącego obrony naruszonych wolności i praw konstytucyjnych, co uzasadnia przyjęcie jego materialnoprawnego charakteru (zob. np. postanowienia TK z: 16 grudnia 1998 r., Ts 140/98, OTK ZU nr 1/1999, poz. 17; 11 lipca 2000 r., Ts 53/00, OTK ZU nr 6/2000, poz. 232; 28 listopada 2000 r., Ts 98/00, OTK ZU nr 6/2001, poz. 180). Skarga konstytucyjna ma charakter nadzwyczajnego środka ochrony naruszonych praw lub wolności konstytucyjnych. Termin do wniesienia skargi konstytucyjnej służącej ochronie naruszonych praw ma zatem taki sam charakter jak przewidziane w przepisach, np. prawa cywilnego, terminy do dochodzenia ochrony przysługujących konkretnemu podmiotowi praw o charakterze majątkowym. W konsekwencji termin ten nie może zostać przywrócony.

5. Nie są zasadne także te argumenty przedstawione w zażaleniu, które mają na celu podważenie oceny Trybunału w zakresie braku uprawdopodobnienia naruszenia praw podmiotowych skarżącego.

Trybunał podkreśla, że w skardze skarżący zarzucił naruszenie swoich praw podmiotowych wynikających z art. 45 ust. 1, art. 77 ust. 2 i art. 78 Konstytucji przez to, że art. 28 k.p.a. nie nakazuje organom administracji orzekać o odmowie uznania osoby fizycznej za stronę postępowania w formie postanowienia, na które przysługiwałoby zażalenie. Jak prawi-

dłowo wyjaśnił Trybunał w zaskarżonym postanowieniu, zagadnienie uprawnień podmiotów, które zgłaszają się do postępowania administracyjnego, twierdząc, że powinny mieć w tym postępowaniu status strony, jest rozpatrywane w decyzji rozstrzygającej sprawę co do istoty. Mimo braku odrębnego orzeczenia w tym zakresie osoby ubiegające się o przyznanie im statusu strony postępowania mają możliwość wykazania w toku postępowania, że są jego stroną, a zagadnienie to jest poddane kontroli instancyjnej zarówno w postępowaniu administracyjnym, jak i sądowoadministracyjnym.

Jak wynika z treści zażalenia, skarżący w istocie nie upatruje naruszenia swoich praw w tym, że nie wydano odrębnego postanowienia o odmowie uznania go za stronę postępowania komunalizacyjnego, które podlegałoby zaskarżeniu zażaleniem, lecz w tym, że przepisy prawa nie gwarantują mu jako najemcy obiektu znajdującego się na nieruchomości podlegającej komunalizacji prawa do bycia stroną (uczestnikiem) takiego postępowania. W złożonej do Trybunału skardze konstytucyjnej skarżący nie sformułował jednak zarzutów w tym zakresie.

Na marginesie Trybunał stwierdza, że w zażaleniu nieprawidłowo wskazano datę zaskarżonego postanowienia Trybunału, tj. 10 września 2014 r. Ponadto w uzasadnieniu zażalenia zawarto stwierdzenia i argumenty nie dotyczące tej sprawy i zaskarżonego postanowienia Trybunału, a odnoszące się do zarzutów związanych z ustawą z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 1822, ze zm.) i zagadnienia prawa do kasacji.

W związku z powyższym Trybunał Konstytucyjny nie uwzględnił zażalenia.